

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **M. S.**, nar. X
bytem D. 122, K.
právně zastoupena advokátem Mgr. Alešem Oškrou
sídlem Lazy IV 3328, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **I. T.K.**
II. Ing. Z. Ř.
obě bytem K. 282, Z., P.
obě právně zastoupeny advokátem Mgr. Davidem Běhalem
sídlem Fügnerovo nábřeží 2809, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. KUZL 7224/2017, sp. zn. KUSP 5294/2017 ÚP-Vy

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 4. 2017 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. KUZL 7224/2017, sp. zn. KUSP 5294/2017 ÚP-Vy (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Fryštáku (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 29. 2. 2016, č. j. MUF OV-2708/2014-KUD 604 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla na základě § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „stavební zákon“), zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby nazvané „Dílna a letní kuchyň“ na pozemcích p. č. x (dle přiloženého geometrického plánu pozemek p. č. st. x – zastavěná plocha) a p. č. x (zahrada) v katastrálním území x z důvodu nesouladu uvedené stavby se stavebním zákonem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v úvodu svého návrhu připomněla výstavbu předmětné stavby na základech původní na daném místě stojící dřevěné stavby. Při zamítnutí žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby (z důvodu nedodržení vzdálenosti 2 m od hranice s pozemkem p. K. p. č. x) správní orgány vycházely ze zkreslené interpretace stavby jako stavby „nové“, přičemž zcela ignorovaly historický původ stavby a faktické provedení (pře)stavby. (Pře)stavba se uskutečnila v rozsahu zde dříve stojící dřevěné boudy (lze odkázat na náčrt ze dne 25. 10. 1999 a sdělení ze dne 9. 10. 2003), přičemž severní, západní a jižní hranice byla zachována, změnila se pouze východní hranice, která byla rozšířena, a to na stranu dovnitř pozemku žalobkyně. Oproti původnímu stavení byla voda ze střechy odvedena směrem na pozemek žalobkyně.
3. Dále žalobkyně shrnula průběh správního řízení včetně předcházející situace vzájemných sousedských vztahů s panem K. (původní osoba zúčastněná na řízení). V řízení o dodatečném povolení stavby prvostupňový orgán pochybil v dodržování termínů pro vydání rozhodnutí, jelikož odvolání postoupil žalovanému až po upozornění ze strany žalobkyně, v důsledku čehož žalovaný rozhodl až téměř o rok později.
4. V řízení o udělení výjimky nebylo provedeno místní šetření, což vedlo dle žalobkyně k závěru správních orgánů o možnosti umístění předmětné stavby kdekoliv na jejím pozemku. Stavbu však nebylo možné postavit v jiné části pozemku, s ohledem na historické souvislosti, dispozice pozemku a účel využití stavby. Pozemek je svažitý, původní stavby na něm byly postaveny až po vybudování teras. Navíc by posunem stavby o 2 m od hranice s pozemkem p. K. došlo k zamezení vjezdu na pozemek žalobkyně. Z toho důvodu žalobkyně navrhla důkaz znaleckým posudkem, který by měl potvrdit nutnost využití místa původní stavby a existenci původní opěrné stěny navazující na základy, jakož i místní šetření.
5. Správní orgány se v průběhu správního řízení vůbec nezabývaly tím, jakým způsobem daná stavba zasahuje do práv p. K. nebo zda je v rozporu s veřejným zájmem. V žádném případě dle žalobkyně nedocházelo ke stékání dešťových vod a spadu sněhu na pozemek p. K. Rovněž se správní orgány nezabývaly argumentem, že v případě potřeby přesahující

střechu ukončí na hranici pozemku za současného zajištění systému odkapávání vody, následkem čehož by stavba splňovala podmínky kladené ustanovením § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).

6. V neposlední řadě žalobkyně poukázala na vznesení námitek ze strany p. K. v roce 2014, 6 let poté, co stavba byla postavena na místě původní stavby, a jeho prvotní souhlas s provedenými úpravami. Jednání p. K. považuje žalobkyně za ryze osobní a ve světle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2002, sp. zn. 22 Cdo 432/2002, za šikanózní a v rozporu s dobrými mravy. O tom svědčí i uplatnění námítky, že je předmětná stavba postavena na jeho pozemku p. č. x, navzdory dřívější dohodě mezi žalobkyní a p. K. o průběhu hranic (z jejich strany bylo podepsáno Souhlasné prohlášení o shodě na průběhu hranic pozemku). V důsledku takového podání pak prvostupňový orgán žádost o povolení výjimky přerušil a žalobkyni a p. K. vyzval k předložení otázky vlastnického práva k příslušnému soudu. Nicméně předběžná otázka ve smyslu § 57 správního řádu by dle žalobkyně byla zbytečná.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 9. 5. 2017. Předmětná nová stavba byla provedena částečně na původních základech, avšak to nemá žádný vliv na skutečnost jejího provedení bez příslušného povolení prvostupňového orgánu jako stavebního úřadu, přičemž lze dovodit, že stavba větší jak 25 m² zastavěné plochy, která není umístěna v odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemků nejméně 2m, vyžadovala vydání územního rozhodnutí nebo za dodržení podmínek § 89 stavebního zákona územní souhlas a ohlášení stavebnímu úřadu. K námitce neprovedení místního šetření v rámci řízení o udělení výjimky žalovaný poukázal na předmět žalobního návrhu, kterým je přezkum rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Během správního řízení prvostupňový orgán nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě, tudíž nebylo třeba, aby na základě podané žádosti o udělení výjimky prováděl nové ohledání na místě. Námitka zamezení vjezdu na pozemek žalobkyně byla uplatněna až v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí výjimky, nikoliv v žádosti o udělení výjimky. Důvody uvedené v této žádosti nebyly dostatečné pro udělení takové výjimky. K rodinnému domu navíc patří poměrně rozlehlé pozemky. Ohledně toho, zda se správní orgány zabývaly zásahem do práv p. K. či možností úpravy střechy, žalovaný odkázal na zjištění prvostupňového orgánu o přesahu střechy předmětné stavby na sousední pozemek p. č. x, prvostupňový orgán byl návrhem žalobkyně vázán a rozhodoval o návrhu, jak byl podán, přitom k žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby byla přiložena projektová dokumentace, z jejíž technické zprávy vyplývá typ střechy sedlové se spadem na východní a západní stranu. Tento přesah je současně patrný též z výkresové dokumentace. I ve vztahu k možnosti úpravy střechy předmětné stavby žalovaný odkázal na návrhový charakter řízení o dodatečném povolení stavby i řízení o povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území. Bylo zcela na žalobkyni, jak tyto návrhy vymezí. V daném případě se navíc jednalo o tzv. následnou legalizaci černé stavby. Ve vztahu k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2002, sp. zn. 22 Cdo 432/2002, se žalovaný vyjádřil jeho nepřipadností na danou věc. Pokud p. K. uplatnil svá práva, nemělo by být jeho jednání hodnoceno jako šikanózní či v rozporu s dobrými mravy. S námitkou týkající se určení hranice mezi pozemkem žalobkyně a p. K., resp. s tím, zda předmětná stavba stojí na pozemku p. K., se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí.

IV. Další procesní vyjádření a průběh řízení

8. Na vyjádření žalovaného žalobkyně reagovala replikou ze dne 14. 6. 2017. Žalovaný účelově zkresluje skutečnosti a okolnosti týkající se p. K. tak, aby jeho role byla vnímána pouze jako účastnická, zatímco ve skutečnosti p. K. inicioval dané řízení (v návaznosti na jím podanou žádost o prošetření stavebních objektů a činnosti s nimi souvisejícími na pozemku p. č. x žalobkyně podala žádost o dodatečné povolení stavby). Ani stavba rekreačního domu p. K. nesplňuje požadavek umístění 2 m od hranice pozemku žalobkyně. Žalobkyně opět zopakovala, že daná stavba je postavená na základech původní dřevěné stavby. Žádost o udělení výjimky byla vypsána ručně na standardním formuláři, tudíž je stručná, byla podána na základě výzvy prvostupňového orgánu a až po uskutečnění místního šetření, z něhož měla být prvostupňovému orgánu zřejmá nemožnost postavení této stavby jinde. V době rekonstrukce žalobkyně nedisponovala žádnými jinými pozemky, proto k výstavbě předmětné stavby nemohly sloužit jiné rozsáhlé pozemky, jak tvrdí ve svém vyjádření žalovaný. Žalobkyně rovněž neměla v úmyslu stavět stavbu novou, ale pouze modernizovat stavbu původní. Udělení výjimky by mělo vycházet z územně technických a stavebně technických důvodů, které správní orgány v rámci celého řízení nezohlednily. Pozemek je situován ve svažitém terénu, příjezd je možný jen v horní části pozemku a výškový rozdíl mezi cestou a stavbou rodinného domu je cca 3 m. Žalobkyně též setrvává na závěru, že prvostupňový orgán měl jednoznačně včlenit do svého rozhodnutí podmínku odstranění eventuálního přesahu střechy, tedy měl výjimku udělit za podmínky odstranění eventuálního přesahu. Zároveň pokud nyní žalovaný tvrdí, že mu žalobkyně měla předložit technickou dokumentaci zohledňující navrhovanou úpravu střechy, měl se tak prvostupňový orgán v průběhu správního řízení vyjádřit. Námitky p. K. měly být vyhodnoceny jako účelové. Závěrem žalobkyně znovu upozornila na skutečnost, že daná stavba nikterak nezasahuje do vlastnických práv p. K., nezpůsobuje mu žádné škody ani újmy a žalovaný přechází smysl ustanovení týkající se regulace odstupu staveb v podobě ochrany soukromí, neboť v nyní projednávané věci nemůže být o narušování soukromí umístěním stavbou na hranici pozemku řeč.
9. Podáním ze dne 24. 8. 2017 oznámil p. K. uplatňování práva osoby zúčastněné na řízení.
10. Dne 23. 1. 2018 žalobkyně zaslala zdejšímu soudu doplnění žaloby, v němž argumentovala procesním pochybením prvostupňového orgánu, který měl za účelem odstranění nejednoznačnosti její žádosti o udělení výjimky postupovat výzvou k doplnění žádosti dle § 37 odst. 3, resp. § 45 odst. 2 správního řádu. Namísto toho prvostupňový orgán žádost žalobkyně chybně vyhodnotil jako žádost o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na umístění nové stavby na hranici pozemku a možností povolení výjimky pro přesah střechy ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se vůbec nezabýval. Nedodržení vzdálenosti 2 m od hranic pozemku umožňuje už samotná dikce § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Spad sněhu a stékání vody na pozemek p. K. jsou již od dokončení stavby vyřešeny pomocí sněhových háků, sněholamů a okapů svedených na pozemek žalobkyně. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí o žádosti žalobkyně prvostupňový orgán po žalobkyni požaduje uvedení důvodů, které jí bránily dodržet příslušné ustanovení vyhlášky, avšak takový požadavek nemá oporu v zákoně. Navíc žalobkyně znovu připomíná způsob řešení pomocí výzvy k doplnění dané žádosti a přerušení řízení o výjimce. Správní orgány současně nevyzvaly žalobkyni ani k odstranění nedostatků týkajících se projektové dokumentace (přesah střechy), ačkoliv se jedná o běžnou praxi stavebních úřadů, neboť jde o realizaci principu dobré správy. Závěrem

tohoto doplnění žalobkyně připomněla jí podanou žalobu proti rozhodnutí o udělení výjimky pro umístění předmětné stavby, která byla krajským soudem odmítnuta z důvodu, že takové rozhodnutí není samostatně přezkoumatelné.

11. Na doplnění žaloby žalovaný reagoval vyjádřením ze dne 15. 2. 2018, v němž se znovu vyjádřil, že pro udělení výjimky z odstupových vzdáleností od společných hranic pozemků není relevantní argument umístění stavby na původních základech dřevěné stavby. K rodinnému domu patří poměrně rozlehlé pozemky (toto žalobkyně uvedla i ve svém odvolání ze dne 7. 10. 2015), pročez bylo možné využít jiné technické řešení a umístit ji na pozemku p. č. x. V průběhu řízení o výjimce žalobkyně nikdy nenamítala, že by jí podanou žádost správní orgány vyhodnotily chybně jako žádost o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., proto tuto námitku považuje za účelovou a zavádějící. Ve vztahu k vedení řízení žalovaný připomněl postup dle správního řádu a vedení řízení na základě žádosti samostatně. Dále opět odkázal na vázanost návrhem, jelikož se jedná o návrhové řízení. Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu o udělení výjimky nevyplývá požadavek prvostupňového orgánu na uvedení dalších důvodů, jak tvrdí žalobkyně.
12. Žalobkyně k vyjádření žalovaného zaslala repliku dne 9. 4. 2018, v níž rozporovala tvrzení žalovaného a nadále setrvala na svých argumentech.
13. Pan K. (původní osoba zúčastněná na řízení) dne 26. 10. 2018 zemřel, přičemž jeho možnými dědici byly manželka T. K. a dcera Ing. Z. Ř. Tyto následně uplatnily práva osoby zúčastněné na řízení. Dcera pana K. (osoba zúčastněná na řízení II.) adresovala soudu dne 11. 11. 2019 své vyjádření, v němž zopakovala již dřívější tvrzení svého otce ohledně vzájemných vztahů se žalobkyní. Jednání pana K. nelze hodnotit jako šikanózní, v rozporu s dobrými mravy a vedené pouze účelově znepříjemnit život žalobkyni.

V. Jednání

14. Na nařízeném jednání žalobkyně i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích ohledně předmětu řízení. Žalobkyně v rámci důkazních návrhů sdělila, že již netrvá na provedení svědecké výpovědi Ing. L. D., vypracování znaleckého posudku či provedení místního šetření.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
16. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Dne 4. 9. 2014 podal pan J. K. (právní předchůdce osob zúčastněných na řízení a původní osoba zúčastněná na řízení) žádost o prošetření stavebních objektů na pozemku p. č. x katastrální území x z důvodu porušení stavebního zákona. Na základě vysvětlení tehdejších spoluvlastníků pozemku

(žalobkyně a pana Ing. L. D.) prvostupňový orgán zjistil, že zděná stavba nazvaná „Dílna a letní kuchyň“ byla provedena v letech 2008 až 2010 na místě původní dřevěné boudy na hospodářské náradí. Jelikož tato stavba byla realizována bez příslušného povolení, prvostupňový orgán zahájil dne 24. 11. 2014 řízení o odstranění stavby. Následně dne 19. 12. 2014 podala žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby „Dílna, Letní kuchyň“ na svém pozemku p. č. x (zahrada) – dle přiloženého geometrického plánu pozemek p. č. st. x (zastavěná plocha) a x (zahrada) k. ú. x, v důsledku čehož bylo řízení o odstranění stavby přerušeno.

18. Dne 17. 2. 2015 bylo v rámci správního řízení provedeno ústní jednání spojené s místním šetřením, v jehož průběhu pan K. podal námitky proti projednávané nepovolené stavbě.
19. Žalobkyně dne 27. 7. 2015 požádala o vydání povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu k předmětné stavbě. V rámci řízení o udělení výjimky pan K. uplatnil námitky proti jejímu udělení, kterým prvostupňový orgán s ohledem na respektování práv dotčených osob, vlastnických práv a práva na ochranu soukromí dotčených osob vyhověl a žádost o výjimku rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015, č. j. MUF-OV-1842/2015-KUD/450, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podané odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 1. 2016, č. j. KUZL 79210/2015, sp. zn. KUSP 69801/2015 ÚP-Vy, kterým současně rozhodnutí prvostupňového orgánu o nepovolení výjimky potvrdil.
20. Jelikož byla žádost o udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. zamítnuta, není daný záměr žalobkyně v souladu s požadavky § 129 odst. 3 stavebního zákona, protože prvostupňový orgán předmětnou žádost o vydání dodatečného povolení stavby prvostupňovým rozhodnutím zamítl. V tomto směru je podstatný fakt, že stavba „Dílna a letní kuchyň“ je svou západní stranou délky umístěna na hranici vlastního pozemku p. č. x k. ú. x s pozemkem p. č. x k. ú. x (pozemek osob zúčastněných na řízení). Stavba tak nebyla umístěna v odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemků nejméně 2 m.
21. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný přitom dospěl ke shodnému závěru jako prvostupňový orgán. Předloženou žádost o dodatečné povolení stavby shledal za rozpornou s obecnými požadavky na výstavbu. Povolení výjimky (ale i zamítnutí žádosti) má charakter rozhodnutí o předběžné otázce a do značné míry tak předurčuje rozhodnutí ve věci samé.
22. V nyní projednávané věci podstata sporu spočívá v ověření toho, zda žalobkyně splňovala podmínky pro vydání dodatečného povolení stavby, resp. udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Na základě tvrzení stran přitom není sporné to, že daná stavba neměla vydané příslušné povolení prvostupňového orgánu jako stavebního úřadu.
23. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
24. Žalobkyně po zahájení řízení o odstranění dané stavby požádala o její dodatečné povolení. Z ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad postupuje v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně dle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona, přičemž ohledání na místě je povinné.

25. Podle § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů⁴⁾, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
26. Prováděcím předpisem, zakotvujícím právě obecné požadavky na využívání území, je vyhláška č. 501/2006 Sb., která mimo jiné reguluje v § 25 vzájemné odstupy staveb. Dle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m. Z tohoto pravidla je možné žádat o výjimku ve smyslu § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
27. O tuto výjimku lze přitom žádat v souladu s § 169 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.
28. Podle § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavby umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku.
29. V souzené věci předmětná stavba „Dílna a letní kuchyň“ stojí na hranici pozemků žalobkyně a osob zúčastněných na řízení, přičemž střecha této stavby přesahuje na pozemek osob zúčastněných na řízení. Odstupová vzdálenost předepsaná touto vyhláškou č. 501/2006 Sb., ani požadavek na nepřesahování části stavby na sousední pozemek, tak dodrženy nebyly. Žalobkyně proto nedostala výjimku z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v důsledku čehož nebylo vyhověno ani její žádosti o dodatečné stavební povolení, neboť nebyly naplněny podmínky § 90 stavebního zákona, aby stavba „Dílna a letní kuchyň“ byla v souladu s obecnými požadavky na výstavbu.
30. K řízení o udělení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalobkyně v části IV. žalobního návrhu uvádí, že v průběhu tohoto řízení nebylo provedeno místní šetření. Soud však připomíná, že ústní jednání spojené s místním šetřením bylo v rámci správního řízení provedeno dne 17. 2. 2015, přičemž vydání povolení výjimky žalobkyně požádala až dne 27. 7. 2015. Za této situace není pochybením správních orgánů, pokud opakovaně neprovedly místní šetření, neboť ze správního spisu vyplývá, že takové místní šetření se v dané věci již uskutečnilo. Navíc žalobkyně ani netvrdí, že by v mezidobí došlo k určité změně oproti ústnímu jednání a místnímu šetření ze dne 17. 2. 2015. Od dalšího místního šetření by tak bylo možné očekávat zjištění úplně stejného stavu týkajícího se předmětné stavby, tudíž by další místní šetření nepřineslo žádné nové skutečnosti a jeho provedení by bylo nadbytečné.

31. Žalobkyně svou argumentaci týkající se splnění podmínek pro udělení výjimky a následné vydání dodatečného povolení stavby „Dílna a letní kuchyň“ vystavěla na tom, že správní orgány interpretovaly tuto stavbu jako stavbu novou a ignorovaly její historický původ a faktické provedení (pře)stavby. K této otázce je však především nutné vnímat, že žalobkyně v rámci řízení o dodatečném povolení stavby žádala o toto povolení pro stavbu „Dílna a letní kuchyň“, která svou západní stranou byla umístěna na hranici pozemku žalobkyně a osob zúčastněných na řízení a svou střechou přesahovala na pozemek osob zúčastněných na řízení, což žalobkyně ve svých tvrzeních potvrzuje. Tato předmětná stavba tudíž nesplňovala zákonem předepsané podmínky pro udělení výjimky, zejména pak dodržení odstupové vzdálenosti od hranic pozemku. V žádosti o dodatečné povolení stavby žalobkyně neuváděla, že by původní stavba byla jakkoliv upravena, nýbrž žádala o dodatečné povolení ke stávající stavbě „Dílna a letní kuchyň“. Ve své replice žalobkyně připomíná podání své žádosti ručně na standardním formuláři, v důsledku čehož je její žádost stručná, nicméně to jí nebránilo uvést v této žádosti veškeré skutečnosti týkající se její stavby. Soud současně zdůrazňuje, že před provedením stavby žalobkyně o stavební povolení nepožádala, daná stavba tudíž byla stavbou nepovolenou a pouze následně (po zahájení řízení o odstranění stavby) se žalobkyně snažila o nápravu vzniknuvší situace, a to ke stavbě, jak v době podání této žádosti byla postavena (tj. západní stěna stavby na hranici se sousedním pozemkem a střechou přesahující tuto hranici a zasahující na pozemek osob zúčastněných na řízení).
32. K otázce přesahu střechy žalobkyně uvádí ji navrhovanou úpravu střechy tak, aby hranici obou pozemků nepřesahovala, resp. aby ani stékání dešťové vody a spad sněhu negativně nepůsobil na sousední pozemek osob zúčastněných na řízení, nicméně samotná žádost o dodatečné povolení stavby byla podána ke stavbě, která již byla postavena a která tuto hranici svou střechou přesahovala.
33. Správní orgány se údajně neměly zabývat možnou úpravou střechy, nicméně žádost o povolení stavby „Dílna a letní kuchyň“ byla podána ke stavbě se střechou přesahující pozemek žalobkyně a přesahující na pozemek osob zúčastněných na řízení. Jak ostatně uvedly správní orgány, návrhem žalobkyně byly vázány a rozhodovaly o něm tak, jak byl podán. Předmětem řízení správních orgánů byla stavba „Dílna a letní kuchyň“ ve stavu ke dni podání žádosti o dodatečné povolení. Žalobkyně navíc ani v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neargumentovala možnou úpravou střechy. Pokud žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného namítá, že ji správní orgány měly vyzvat k předložení technické dokumentace zohledňující navrhovanou úpravu střechy, krajský soud připomíná, že řízení o žádosti o dodatečné stavební povolení je řízením návrhovým, na žádost žalobkyně, a správní orgány rozhodují o této žádosti tak, jak byla žalobkyní podána. Navíc je povinností žalobkyně uvést veškeré skutečnosti, na základě nichž by mělo být dodatečné povolení stavby vydáno, a tyto skutečnosti prokázat.
34. Žalobkyně nadto dále tvrdí, že se správní orgány ani nezabývaly tím, jakým způsobem stavba zasahuje do práv osob zúčastněných na řízení. Takové tvrzení je však nepravdivé, neboť správní orgány vyhodnotily vznesené námitky proti předmětné stavbě žalobkyně. Správní orgány se zabývaly případným zásahem stavby do práv osob zúčastněných na řízení, zejména tím, zda je splněna odstupová vzdálenost stavby žalobkyně, aby tak byla chráněna jejich práva.
35. Žalobkyně k výjimce z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. poukazuje i na § 25 odst. 6 této vyhlášky, dle něhož je možno s ohledem na charakter zástavby umístit až

na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. V daném případě však žalobkyně žádala o dodatečné povolení stavby, jež na sousední pozemek (osob zúčastněných na řízení) přesahovala.

36. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že pokládá řízení o výjimce z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. za účelové, s čímž se však soud neztotožnil. Aby mohla být daná stavba dodatečně povolena, musela by splňovat i obecné podmínky na výstavbu zakotvené právě ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., přičemž stavba žalobkyně nespĺňovala touto vyhláškou danou minimální odstupovou vzdálenost. Za této situace žalobkyně mohla žádat o výjimku z tohoto pravidla, k čemuž bylo nezbytné vést řízení o této výjimce. Takové řízení proto nemůže být považováno za účelové.
37. Další okruh námitek žalobkyně se týká otázky, zda danou stavbu bylo možné na pozemku umístit jinde. Podstatou nyní souzené věci je však posouzení toho, zda stavba „Dílňa a letní kuchyň“, jak ji žalobkyně na svém pozemku postavila, splňuje podmínky pro vydání dodatečného stavebního povolení. Bylo právem žalobkyně si vybrat místo na svém pozemku, kde takovou stavbu umístí, současně však bylo její povinností respektovat právní předpisy vztahující se k výstavbě takové stavby, jakož i respektovat práva sousedů, mohou-li být v důsledku realizace stavby dotčena.
38. Lze také poukázat na uvedenou možnost postavit předmětnou stavbu v severozápadní části pozemku i s dodržením minimální odstupové vzdálenosti 2m. Pokud žalobkyně argumentuje, že by nebyl následně umožněn vjezd, jedná se především o její právo rozhodnout se, zda na svém pozemku postaví předmětnou stavbu nebo bude mít plně umožněn vjezd ke zbylé části pozemku, avšak zákonem stanovený požadavek na minimální vzdálenost staveb od hranic pozemků vychází i z ochrany sousedních vlastníků pozemků.
39. V bodě II. žaloby žalobkyně popisuje vzájemné sousedské vztahy a jejich historii ze svého pohledu, nicméně samotná tvrzení nijak nesouvisí s podstatou nyní posuzované věci, kterou je splnění podmínek pro udělení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. splnění podmínek pro udělení dodatečného stavebního povolení pro stavbu „Dílňa a letní kuchyň“.
40. Pro danou věc irelevantní jsou též okolnosti uvedené žalobkyní v bodě III. jejího žalobního návrhu, které spočívají v popisu důvodů pro iniciační podání původní osoby zúčastněné na řízení (pana K.).
41. Obdobný závěr lze konstatovat ve vztahu ke skutečnostem uvedeným v bodě V. žalobního návrhu. Správní orgány dle žalobkyně neposuzovaly to, že původní osoba zúčastněná na řízení uplatnila své námitky, na základě nichž bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, resp. řízení o dodatečném povolení stavby, až po značném časovém odstupu. To však nic nemění na skutečnosti, že předmětná stavba byla stavbou nepovolenou. Další rozsáhlá argumentace žalobkyně stran motivů předchozí osoby zúčastněné na řízení (pana K.) není podstatná pro přezkum toho, zda v případě stavby žalobkyně byly dány důvody pro zamítnutí její žádosti o dodatečné povolení této stavby. Původní osoba zúčastněná na řízení byla v souladu s příslušnými zákonnými předpisy účastníkem řízení a jako účastníku řízení jí příslušela práva včetně možnosti uplatnění námitek. V replice k vyjádření

žalovaného žalobkyně dále rozvíjí svou argumentaci a zdůrazňuje iniciační roli pana K., jakož i jeho další jednání v minulosti, nicméně tyto otázky nejsou předmětem tohoto řízení, kterým je posouzení splnění podmínek pro vydání dodatečného stavebního povolení, resp. přezkum zamítavého rozhodnutí o žádosti žalobkyně k vydání dodatečného stavebního povolení. Pokud žalobkyně následně upozorňuje i na absenci příslušného povolení u stavby pana K., tato skutečnost nijak nesouvisí s předmětem souzené věci. Soud ještě připomene, že iniciátorem řízení o dodatečné povolení stavby byla jednoznačně žalobkyně, která svou žádost o toto dodatečné povolení podala. Pokud žalobkyně míří na to, že impulsem pro zahájení řízení o odstranění předmětné stavby mohlo být podání pana K., tak se nejedná o podstatu, která je předmětem nyní projednávané žaloby.

42. Žalobkyně brojí též proti výzvě prvostupňového orgánu adresované žalobkyni a panu K., aby otázku vlastnického práva dotčených pozemků předložili příslušnému soudu, v důsledku čehož správní řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby přerušil. Daný postup prvostupňového orgánu však neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jemuž předcházelo rozhodování o udělení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a následné posouzení všech podmínek pro vydání dodatečného stavebního povolení. I v této námitce proto soud žalobkyni nepřisvědčil.
43. Pokud žalobkyně namítá nedodržování lhůt pro vydání rozhodnutí ze strany správních orgánů, jedná se o procesní pochybení, které nemá vliv na zákonnost napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, případně rozhodnutí o výjimce z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobkyně navíc měla možnost využít opatření, kterými se domáhala ochrany před nečinností správních orgánů, nicméně těchto prostředků nevyužila.
44. V doplnění žaloby ze dne 23. 1. 2018 žalobkyně nově poukazuje na další procesní pochybení prvostupňového orgánu (jehož postup následně posvětil žalovaný), který měl za účelem nejednoznačnosti žádosti žalobkyně o udělení výjimky postupovat výzvou k doplnění žádosti dle § 37 odst. 3, resp. § 45 odst. 2 správního řádu, přičemž tuto žádost chybně vyhodnotil jako žádost o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. namísto jako žádost o povolení výjimky ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Soud tuto námitku vyhodnotil jako opožděnou, neboť ji žalobkyně uplatnila poprvé až ve svém doplnění žaloby ze dne 23. 1. 2018, tj. po lhůtě k podání žalobního návrhu dle § 65 a násl. s. ř. s. Teprve až v tomto doplnění žaloby žalobkyně argumentovala stran nejednoznačnosti žádosti o udělení výjimky a nutnosti zaslání výzvy k doplnění této žádosti. Rovněž v tomto případě by se mohlo jednat toliko o procesní pochybení, které by nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VII. Shrnutí a náklady řízení

45. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
46. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47). Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto jim nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení (ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu